

Ανωνυμοποιημένη έκδοση

Μετάφραση

C-879/19 - 1

Υπόθεση C-879/19

Αίτηση προδικαστικής απόφασης

Ημερομηνία καταθέσεως:

2 Δεκεμβρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Sąd Najwyższy (Πολωνία)

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

19 Σεπτεμβρίου 2019

Προσφεύγουσα:

Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe

Καθού:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

[παραλειπόμενα] ΔΙΑΤΑΞΗ

Στις 19 Σεπτεμβρίου 2019

το Sąd Najwyższy (Ανώτατο Δικαστήριο, Πολωνία) [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] [σύνθεση του δικαστηρίου]

στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς, κατόπιν προσφυγής που άσκησε η εδρεύουσα στη Βαρσοβία εταιρία FORMAT Urządzenia i Montaż Przemysłowe Spółki z o.o. κατά του Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie (Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, υποκαταστήματος I στη Βαρσοβία, Πολωνία), παρισταμένου στη δίκη και του ενδιαφερομένου UA,

με αντικείμενο την υπαγωγή του ή μη στην πολωνική νομοθεσία στο πλαίσιο εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας,

[παραλειπόμενα] [πληροφορίες δικονομικής φύσεως]

I. υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

Έχει η φράση «πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών», η οποία χρησιμοποιείται στο άρθρο 14, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σελ. 1), ο οποίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1992/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ L 392, σελ. 1) [σελ. 2 του πρωτοτύπου], την έννοια ότι περιλαμβάνει και πρόσωπο το οποίο, στο πλαίσιο και κατά τη διάρκεια ισχύος μίας και μόνο συμβάσεως εργασίας, παρέχει εργασία στο έδαφος τουλάχιστον δύο κρατών μελών, όχι ταυτόχρονα ή παράλληλα, αλλά για συνεχόμενες περιόδους αρκετών μηνών σε κάθε κράτος μέλος οι οποίες διαδέχονται άμεσα η μία την άλλη;

II. αναστέλλει τη διαδικασία.

ΣΚΕΠΤΙΚΟ

Το αντικείμενο του ερωτήματος

Το προδικαστικό ερώτημα που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αφορά την ερμηνεία της φράσεως «πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών», η οποία χρησιμοποιείται στο άρθρο 14, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σελ. 1), ο οποίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1992/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ L 392, σελ. 1) και με τον κανονισμό (ΕΚ) 592/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008 (ΕΕ L 177, σελ. 1) (στο εξής: κανονισμός 1408/71).

Το ερώτημα αυτό υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της εταιρίας Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe Sp. z o.o. (στο εξής: εταιρία Format), παρισταμένου στη δίκη και ενός εκ των εργαζομένων της, του UA (στο εξής: ενδιαφερόμενος) και του Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Ιδρύματος

Κοινωνικών Ασφαλίσεων, στο εξής: ZUS ή συνταξιοδοτικός φορέας) με αντικείμενο την υπαγωγή ή μη του ενδιαφερομένου στην πολωνική νομοθεσία στο πλαίσιο εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας. [σελ. 3 του πρωτοτύπου]

Το νομικό πλαίσιο

Το άρθρο 1, στοιχείο η', του κανονισμού 1408/71 προβλέπει ότι, για την εφαρμογή του κανονισμού αυτού, ως «κατοικία» νοείται η συνήθης διαμονή.

Το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71 με τίτλο «Γενικοί κανόνες», το οποίο περιλαμβάνεται στον τίτλο II που επιγράφεται «Προσδιορισμός της εφαρμοστέας νομοθεσίας», έχει ως εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14γ και 14στ, τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο παρών κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνου κράτους μέλους. Η νομοθεσία αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος τίτλου.

2. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14 έως 17:

α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους ή αν η επιχείρηση ή ο εργοδότης που το απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

[...]

στ) το άτομο στο οποίο η νομοθεσία κράτους μέλους παύει να έχει εφαρμογή, χωρίς η νομοθεσία άλλου κράτους μέλους να καταστεί εφαρμοστέα κι αυτό σύμφωνα με έναν από τους κανόνες που αναφέρονται στα προηγούμενα στοιχεία ή με μια από τις εξαιρέσεις ή ειδικούς κανόνες που αναφέρονται στα άρθρα 14 έως 17, υπόκειται στη νομοθεσία κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτής και μόνο της νομοθεσίας.»

Το άρθρο 14 του κανονισμού 1408/71, που τιτλοφορείται «Ειδικοί κανόνες που ισχύουν για τα πρόσωπα που ασκούν μισθωτή δραστηριότητα εκτός από τους ναυτικούς», ορίζει τα εξής:

«Ο κανόνας του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α' ισχύει, με την επιφύλαξη των ακόλουθων εξαιρέσεων και ειδικών περιπτώσεων:

1. α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος ενός κράτους μέλους σε επιχείρηση, στην οποία κανονικά υπάγεται και η οποία τον αποσπά στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προς εκτέλεση εργασίας για λογαριασμό της, εξακολουθεί να υπόκειται στη νομοθεσία του πρώτου κράτους

μέλους, υπό τον όρο ότι η προβλεπόμενη διάρκεια της εργασίας αυτής δεν **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]** υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες και ότι δεν αποστέλλεται σε αντικατάσταση άλλου προσώπου του οποίου έληξε η περίοδος αποσπάσεως·

[...]

2. το πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών υπόκειται στη νομοθεσία η οποία προσδιορίζεται ως εξής:

α) το πρόσωπο που είναι μέλος του προσωπικού που ταξιδεύει διά ξηράς, θαλάσσης ή αέρος, μιας επιχειρήσεως η οποία διενεργεί, για λογαριασμό δικό της ή τρίτων διεθνείς σιδηροδρομικές, οδικές, αεροπορικές ή πλωτές μεταφορές επιβατών ή εμπορευμάτων, έχει δε την έδρα [της] στο έδαφος κράτους μέλους, υπόκειται στη νομοθεσία του τελευταίου αυτού κράτους· [...]

β) το πρόσωπο, πλην του αναφερομένου στο στοιχείο α', υπόκειται:

i) στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, αν ασκεί μέρος της δραστηριότητάς του στο έδαφος αυτό ή αν απασχολείται για λογαριασμό περισσότερων επιχειρήσεων ή περισσότερων εργοδοτών που έχουν την έδρα ή κατοικία τους στο έδαφος διαφόρων κρατών μελών·

ii) στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου, η επιχείρηση ή ο εργοδότης που τον απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του, αν δεν κατοικεί στο έδαφος ενός από τα κράτη μέλη στα οποία ασκεί τη δραστηριότητά του».

Το άρθρο 12α (5), παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σελ. 1), ο οποίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό της Επιτροπής (ΕΚ) 311/2007 (ΕΕ L 82, σελ. 6) και με τον κανονισμό (ΕΚ) 120/2009 της Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 2009, L 39, σελ. 29 (στο εξής: κανονισμός 574/72), με τίτλο «Κανόνες εφαρμοστέοι σε πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 14, παράγραφοι 2 και 3, στο άρθρο 14α, παράγραφοι 2 έως 4 και στο άρθρο 14γ του κανονισμού, τα οποία ασκούν κανονικά μισθωτή ή μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών», προβλέπει **[σελ. 5 του πρωτοτύπου]** τα εξής:

«Για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 14, παράγραφοι 2 και 3, του άρθρου 14α, παράγραφοι 2 έως 4, και του άρθρου 14γ του κανονισμού, εφαρμόζονται οι ακόλουθοι κανόνες:

[...]

4. α) Αν, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', σημείο ii, του κανονισμού, το πρόσωπο που δεν κατοικεί στο έδαφος οποιουδήποτε απ' τα κράτη μέλη, όπου ασκεί μισθωτή δραστηριότητα, υπάγεται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου η επιχείρηση ή ο εργοδότης του έχουν την έδρα ή κατοικία, ο φορέας που ορίζει η αρμόδια αρχή αυτού του κράτους μέλους του χορηγεί πιστοποιητικό, που βεβαιώνει ότι υπάγεται στη νομοθεσία του, και διαβιβάζει αντίγραφο στους φορείς που ορίζουν οι αρμόδιες αρχές κάθε κράτους μέλους:

i) στο έδαφος του οποίου το πρόσωπο αυτό ασκεί μέρος της μισθωτής δραστηριότητάς του·

ii) στο έδαφος του οποίου το πρόσωπο αυτό κατοικεί.

β) Οι διατάξεις της παραγράφου 2, στοιχείο β' εφαρμόζονται αναλόγως.»

Πραγματικά περιστατικά, αντικείμενο της διαφοράς και διαδικασία της κύριας δίκης

1. Το ZUS, με απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2008, αρνήθηκε να χορηγήσει, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α' και του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71, πιστοποιητικό τύπου E 101 στον ενδιαφερόμενο UA, εργαζόμενο της εταιρίας Format, εκτιμώντας ότι το πρόσωπο αυτό υπαγόταν από τις 23 Δεκεμβρίου 2007 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2009 στο πολωνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης για την παροχή εργασίας στο έδαφος άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης πλην της Πολωνίας.
2. Με απόφαση της 11ης Απριλίου 2011, το Sąd Okręgowy w Warszawie (περιφερειακό δικαστήριο Βαρσοβίας, Πολωνία) [παραλειπόμενα] απέρριψε την προσφυγή της εταιρίας Format καθώς και την προσφυγή του ενδιαφερομένου κατά της ανωτέρω απόφασης του συνταξιοδοτικού φορέα.
3. Το Sąd Okręgowy (περιφερειακό δικαστήριο) έκρινε ότι εργοδότης του ενδιαφερομένου είναι η εταιρία Format η οποία εδρεύει στην Πολωνία και ότι ο ενδιαφερόμενος κατοικεί στην Πολωνία και εργάστηκε κατά την περίοδο από τις 5 Νοεμβρίου 2007 έως τις 6 Ιανουαρίου 2008 στο Ηνωμένο Βασίλειο ενώ από τις 7 Ιανουαρίου 2008 συνέχισε να εργάζεται στη Γαλλία· ο UA [σελ. 6 του πρωτοτύπου] παρείχε εργασία και στα δύο αυτά κράτη μέλη βάσει μίας και μόνο συμβάσεως εργασίας, της 20ής Οκτωβρίου 2006, η οποία είχε συναφθεί για ορισμένο χρόνο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2009.
4. Κατά την άποψη του Sąd Okręgowy (περιφερειακού δικαστηρίου), στην υπό κρίση υπόθεση δεν εφαρμόζεται το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71, διότι η εν λόγω διάταξη αφορά αποκλειστικά και μόνον τα πρόσωπα που, κατά την ίδια χρονική περίοδο, εργάζονται για έναν εργοδότη σε διάφορα κράτη μέλη· ο ενδιαφερόμενος δεν είναι πρόσωπο το οποίο ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών

κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού. Η συγκεκριμένη διάταξη αφορά εργαζομένους που δεν διαλαμβάνονται στο άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, οι οποίοι μετακινούνται συχνά μεταξύ κρατών μελών στο πλαίσιο εκτελέσεως των εργασιακών καθηκόντων τους. Ο ενδιαφερόμενος όμως εργάστηκε αδιαλείπτως αρχικά στο Ηνωμένο Βασίλειο και αμέσως μετά στη Γαλλία.

5. Το Sąd Okręgowy (περιφερειακό δικαστήριο) διαπίστωσε ότι ο ενδιαφερόμενος δεν «ασκ[ούσε] κανονικά μισθωτή δραστηριότητα» στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών, στο πλαίσιο της συμβάσεως εργασίας που είχε συνάψει με την εταιρία Format, αλλά εργαζόταν επί αρκετούς μήνες στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους, με αποτέλεσμα να εφαρμόζεται στην περίπτωση του το άρθρο 13, παράγραφος 2α, του κανονισμού 1408/71.
6. Το Sąd Apelacyjny w Warszawie (εφετείο Βαρσοβίας, Πολωνία), με απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, απέρριψε την έφεση της εταιρίας [Format] κατά της ανωτέρω αποφάσεως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.
7. Όσον αφορά την ερμηνεία της φράσεως «πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών», το Sąd Apelacyjny (εφετείο) έκρινε, παραπέμποντας στην απόφαση του Sąd Najwyższy (Ανώτατου Δικαστηρίου, Πολωνία) της 5ης Νοεμβρίου 2009, II UK 99/09, ότι η διάταξη του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, σημείο ii, του κανονισμού αφορά πρόσωπα τα οποία παρέχουν εργασία σε έναν εργοδότη που δραστηριοποιείται σε περισσότερα του ενός κράτη μέλη όπου παρέχεται η εργασία αυτή υπό την αναγκαία προϋπόθεση ότι ο τύπος κατοικίας του εργαζομένου δεν συμπίπτει με τον τόπο εργασίας του. Το δικαστήριο αυτό δέχθηκε ότι η εν λόγω διάταξη αφορά απασχόληση η οποία συνδέεται με πολλαπλές βραχυπρόθεσμες διαμονές σε διάφορα κράτη μέλη. Επομένως, ως πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών νοείται το πρόσωπο που, κατά την ίδια χρονική περίοδο, παρέχει εργασία στον ίδιο εργοδότη ο οποίος δραστηριοποιείται σε διάφορα κράτη μέλη. «επομένως, σημασία έχει [σελ. 7 του πρωτοτύπου] η παροχή εργασίας σε διαφορετικά κράτη μέλη κατά την ίδια χρονική περίοδο (και, συνεπώς, ταυτόχρονα)».
8. Ακολούθως, παραπέμποντας στην απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 2012 στην υπόθεση C-115/11, Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe Sp. z o.o. κατά Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ECLI:EU:C:2012:606, το Sąd Apelacyjny (εφετείο) έκρινε ότι «στο *ratione materiae* πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού δεν εμπίπτει η περίπτωση κατά την οποία είναι σύνηθες να ασκεί ο ενδιαφερόμενος μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους, κάτι το οποίο πρέπει να εκτιμάται κατά περίπτωση». Κατά την άποψη του Sąd Apelacyjny (εφετείου), δεν εμπίπτουν στη ρύθμιση αυτή οι περιπτώσεις κατά τις οποίες η παροχή μισθωτής εργασίας σε ένα μόνον κράτος μέλος αποτελεί το σύνηθες για τον ενδιαφερόμενο.

9. Κατά την άποψη του Sąd Apelacyjny (εφετείου), το σύνηθες για τον UA ήταν η απασχόλησή του σε ένα μόνον κράτος μέλος. Λαμβανομένης υπόψη της διάρκειας της απασχολήσεώς του σε κάθε κράτος μέλος (για αρκετούς μήνες στη Μεγάλη Βρετανία και στη Γαλλία), η οποία συνδέεται με τη φύση της παρεχόμενης εργασίας (κατασκευαστικές εργασίες) και της δραστηριότητας της εταιρίας [Format] (κατασκευαστικές εργασίες σε διάφορα κράτη μέλη), δεν είναι δύσκολο να προσδιορισθεί η εφαρμοστέα νομοθεσία βάσει του γενικού κανόνα.
10. Η εταιρία Format άσκησε αναίρεση κατά της ως άνω αποφάσεως του Sąd Apelacyjny (εφετείου) ενώπιον του Sąd Najwyższy (Ανώτατου Δικαστηρίου), λόγω παραβάσεως του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', σημείο ii, του κανονισμού 1408/71 και του άρθρου 12α, παράγραφος 4, του κανονισμού 574/72 και ζήτησε να υποβληθεί στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα με το εξής περιεχόμενο: Πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71, όταν ο εργαζόμενος επιχειρήσεως εδρεύουσας σε ορισμένο κράτος μέλος ο οποίος, βάσει μίας και μόνο συμβάσεως εργασίας που συνήψε με τον ίδιο εργοδότη/επιχείρηση, παρέχει την εργασία του εκ περιτροπής (εναλλάξ ή διαδοχικά), σε εργοτάξια (εγκαταστάσεις, οικοδομές, υποκαταστήματα) ευρισκόμενα σε τουλάχιστον δύο άλλα κράτη μέλη στα οποία δεν κατοικεί, ώστε να υπόκειται στη νομοθεσία του ως άνω πρώτου κράτους μέλους κατά τη διάρκεια ισχύος της εν λόγω συμβάσεως;

Επί του προδικαστικού ερωτήματος [σελ. 8 του πρωτοτύπου]

11. Το Sąd Najwyższy (Ανώτατο Δικαστήριο), εξετάζοντας την αίτηση αναιρέσεως της εταιρίας Format, εξέφρασε αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1480/71 του Συμβουλίου, και δη ως προς τον ορισμό της περιεχόμενης στην εν λόγω διάταξη έννοιας του «[προσώπου] που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών». Το Sąd Najwyższy (Ανώτατο Δικαστήριο) υποβάλλει στο Δικαστήριο το εν λόγω προδικαστικό ερώτημα με σκοπό να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 έχει την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην υπόθεση που εκκρεμεί ενώπιον του Sąd Najwyższy (Ανώτατου Δικαστηρίου), ένα πρόσωπο το οποίο, βάσει μίας και μόνο συμβάσεως εργασίας που ορίζει ως τόπο εργασίας το έδαφος τουλάχιστον δύο κρατών μελών, εργάζεται, κατά τη διάρκεια ισχύος της συμβάσεως αυτής, στο έδαφος καθενός από αυτά τα κράτη μέλη, όχι ταυτόχρονα ή παράλληλα, αλλά για δύο συνεχόμενες περιόδους αρκετών μηνών σε κάθε κράτος μέλος οι οποίες διαδέχονται άμεσα η μία την άλλη, μπορεί να περιληφθεί στην έννοια του «[προσώπου] που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών» κατά τη διάταξη αυτή.
12. Το Δικαστήριο, στην απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012 στην υπόθεση C-115/11, Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe Sp. z o.o. κατά Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ECLI:EU:C:2012:606, αποφάνθηκε ότι το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71 έχει την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως οι

επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, ένα πρόσωπο το οποίο, στο πλαίσιο διαδοχικών συμβάσεων εργασίας που ορίζουν ως τόπο εργασίας το έδαφος περισσότερων κρατών μελών, εργάζεται, στην πραγματικότητα, κατά τη διάρκεια ισχύος καθεμιάς εκ των συμβάσεων αυτών, στο έδαφος ενός μόνον κάθε φορά εκ των εν λόγω κρατών δεν μπορεί να περιληφθεί στην προβλεπόμενη από τη διάταξη αυτή έννοια του «[προσώπου] που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών».

13. Κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως είναι διαφορετικά από εκείνα της υποθέσεως στο πλαίσιο της οποίας το Sąd Apelacyjny w Warszawie (εφετείο Βαρσοβίας) υπέβαλε στο Δικαστήριο το προδικαστικό ερώτημα στην υπόθεση 115/11. Πρώτον, εν προκειμένω ο ενδιαφερόμενος παρείχε εργασία στο έδαφος δύο κρατών μελών βάσει μίας και μόνο συμβάσεως εργασίας, ενώ ο W. Kita εργαζόταν σε διάφορα κράτη [σελ. 9 του πρωτοτύπου] μέλη βάσει διαδοχικών συμβάσεων εργασίας· δεύτερον, ο ενδιαφερόμενος στην υπό κρίση υπόθεση παρείχε εργασία στο έδαφος πλειόνων κρατών μελών κατά τη διάρκεια ισχύος μίας και μόνο συμβάσεως σε δύο συνεχόμενες διαδοχικές περιόδους, ενώ ο W. Kita εργάστηκε, στην πραγματικότητα, κατά τη διάρκεια ισχύος καθεμιάς εκ των συμβάσεων αυτών στο έδαφος ενός μόνον κάθε φορά εκ των εν λόγω κρατών.
14. Ως εκ τούτου, η απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 2012 στην υπόθεση C-115/11 δεν αίρει τις εγειρόμενες ανωτέρω στο σημείο 11 αμφιβολίες σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου υπό το πρίσμα των πραγματικών περιστατικών της συγκεκριμένης υποθέσεως. Εξακολουθεί να είναι ασαφές αν στην έννοια του «[προσώπου] που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών» κατά το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 «περιλαμβάνονται, πλην των εργαζομένων που ασκούν παραλλήλως μισθωτές δραστηριότητες στο έδαφος περισσότερων κρατών μελών, και όσοι, (...) οφείλουν να παρέχουν εργασία σε περισσότερα κράτη μέλη, χωρίς να απαιτείται η εν λόγω εργασία να παρέχεται σε περισσότερα κράτη μέλη ταυτόχρονα ή σχεδόν ταυτόχρονα» (πρβλ. την απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012, C-115/12, σκέψη 35).
15. Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ανακύπτει το ζήτημα αν στην έννοια του προσώπου που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών περιλαμβάνονται μόνον τα πρόσωπα που, βάσει και κατά τη διάρκεια ισχύος μίας και μόνο συμβάσεως εργασίας, ασκούν «ταυτόχρονα ή σχεδόν ταυτόχρονα» μισθωτές δραστηριότητες «παραλλήλως» στο έδαφος περισσότερων του ενός κρατών μελών ή ακόμη και τα πρόσωπα που, βάσει και κατά τη διάρκεια ισχύος μίας και μόνο συμβάσεως εργασίας, παρέχουν εργασία, σε συνεχόμενες περιόδους οι οποίες διαδέχονται άμεσα η μία την άλλη (εκ περιτροπής, εναλλάξ), σε διάφορα κράτη μέλη.
16. Συναφώς επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από την σκέψη 19 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1973 στην υπόθεση 13/73, Anciens

Etablissements D. Angenieux fils aîné και Caisse primaire centrale d'assurance maladie de la région parisienne κατά Willy Hakenberg, Ree, σελ. 935, στην έννοια του προσώπου που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα εμπίπτει το πρόσωπο που απασχολείται υπό καθεστώς συνεχούς και αδιάλειπτης σχέσεως εργασίας, ταυτόχρονα ή στο πλαίσιο διαδοχικών περιόδων, στο έδαφος διαφόρων κρατών μελών, και όχι το πρόσωπο που απασχολείται, στην πραγματικότητα, βάσει μιας συμβάσεως εργασίας για ορισμένο χρονικό διάστημα σε ένα κράτος μέλος και, ακολούθως, το επόμενο έτος εργάζεται βάσει άλλης [σελ. 10 του πρωτοτύπου] συμβάσεως εργασίας σε άλλο κράτος μέλος. Υπό το πρίσμα της αποφάσεως αυτής, η κανονική άσκηση μισθωτής δραστηριότητας πρέπει να εκλαμβάνεται υπό την ευρεία έννοια ως παροχή εργασίας «ταυτόχρονα ή στο πλαίσιο διαδοχικών περιόδων» σε διάφορα κράτη μέλη.

17. Την άποψη αυτή συμμαρρίζεται το Sąd Najwyższy, το οποίο με την απόφαση της 3ης Απριλίου 2019 στην υπόθεση II UK 576/17, κατόπιν προσφυγής της εταιρίας Format κατά του ZUS, παρισταμένου και του ενδιαφερομένου T. K., με αντικείμενο τη χορήγηση πιστοποιητικού τύπου E101 έκρινε ότι «από την ερμηνεία που δόθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 2012 στην υπόθεση C-115/11 (...) δεν συνάγεται το συμπέρασμα ότι το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού (...) 1408/71 δεν καλύπτει (και) πρόσωπο το οποίο οφείλει, στο πλαίσιο μίας συμβάσεως εργασίας, να παρέχει σε μόνιμη βάση την εργασία του σε διάφορα κράτη μέλη (εργασία η οποία χαρακτηρίζεται από τη διαδοχική ή εκ περιτροπής εκτέλεση εργασιών σε περισσότερα του ενός κράτη μέλη)».[.]
- [18]. Το Sąd Najwyższy (Ανώτατο Δικαστήριο), ακολουθώντας τη διαλαμβανόμενη ανωτέρω στα σημεία 16 έως 17 ερμηνεία της έννοιας του «προσώπου που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα» κατά το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, πρέπει να κάνει δεκτή την αίτηση αναιρέσεως της εταιρίας Format η οποία στηρίζεται σε ανάλογη βάση, δηλαδή ότι η εν λόγω φράση έχει την έννοια ότι περιλαμβάνει και πρόσωπα τα οποία παρέχουν εργασία «βάσει μίας συμβάσεως εργασίας με τον ίδιο εργοδότη/επιχείρηση εκ περιτροπής (εναλλάξ, διαδοχικά) σε εργοτάξια (εγκαταστάσεις, οικοδομές, υποκαταστήματα) στο έδαφος τουλάχιστον δύο διαφορετικών κρατών μελών».[.]
- [19]. Το Sąd Najwyższy (Ανώτατο Δικαστήριο) ακολούθησε μια διαφορετική από την ανωτέρω διαλαμβανόμενη στα σημεία 16 έως 17 ερμηνεία της έννοιας του προσώπου που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών, με την απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2017 στην υπόθεση II UK 305/17, κατόπιν προσφυγής της εταιρίας Format κατά του ZUS παρισταμένου και του ενδιαφερομένου J. O. με αντικείμενο την υπαγωγή του ή μη στην πολωνική νομοθεσία στο πλαίσιο εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, στην οποία έκρινε ότι το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 «εφαρμόζεται αποκλειστικά και μόνο στους εργαζομένους οι οποίοι “κανονικά” παρέχουν την εργασία τους στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών και, ως εκ τούτου, η εν λόγω εργασία πρέπει

να παρέχεται ταυτόχρονα και όχι διαδοχικά, για μεγάλο χρονικό διάστημα, στο έδαφος κάθε κράτους μέλους, διότι μόνο στην περίπτωση αυτή ο εργαζόμενος παρέχει “κανονικά” εργασία στο [σελ. 11 του πρωτοτύπου] έδαφος ενός κράτους μόνον μέλους, ακόμη και αν το κράτος αυτό αλλάζει κατά περιόδους»[.]

[20]. Βάσει δε της διαλαμβανόμενης ανωτέρω στο σημείο 17 ερμηνείας, η αίτηση αναιρέσεως της Format πρέπει να απορριφθεί.

[21]. Το Sąd Najwyższy (Ανώτατο Δικαστήριο), υποβάλλοντας στο Δικαστήριο το υπό κρίση νομικό ζήτημα και προκειμένου να διασφαλιστεί ότι δεν θα παγιωθεί στην Πολωνία νομολογία αντίθετη προς τις αρχές του ενωσιακού δικαίου (βλ. αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2005 στην υπόθεση C-495/03, Intermodal Transports, Συλλογή σ. I-8151, σκέψη 38 της 12ης Ιουνίου 2008 στην υπόθεση C-458/06, Gourmet Classic, Συλλογή σ. I-4207, σκέψη 23), προκρίνει την ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 που δέχεται η απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2018 στην υπόθεση II UK 305/17.

[παραλειπόμενα]